

BUTOR legjobb
legszebb
legolcsóbb

Singer László

butorgyárosnál **Cimre figyelni!**
Feketesas u. 15. Részletfizetésre készpénzárban.

Glosszák a zenepedagógusok harcához

Egyik muzsikusalap januári számában megjelent „Az elmúlt év története” című cikkben olvasom, hogy „a magyar zenepedagógusok dacára a nehéz gazdasági viszonyoknak, lankadatlan szorgalommal folytatják oktatói munkásságukat...” stb.

Erre eszembe jut egy anekdóta: Két zsidó beszélget, közben az egyik panaszkodik, hogy milyen nehéz gazdasági viszonyok vannak, képtelen az üzletét fentartani, mindig ráfizet, — felel rá a másik: tudod mit, adok egy jó tanácsot; szüntesd be az üzletet, így megmarad a pénzed és nem fogsz ráfizetni! Azt nem, feleli az első, hogy a konkurrens örüljön, — na és miből fogok élni?

Igy van ez nálunk is, pedagógusoknál.

A fent idézett cikk írja, — dacára a nehéz gazdasági viszonyoknak, lankadatlan szorgalommal dolgozunk, — próbáljunk ne lankadatlan szorgalommal dolgozni, — úgy a megélhetés teljesen ki lenne zárva. Mi is ráfizetünk, mint az anekdótabeli kereskedő, azonban nem pénzzel, hanem sulyosabbban, — idegekkel.

Mert tőlünk, szakavatottaktól feltétlen eredményt kövél az a szülő, aki hozzánk adja gyermekét, — mert tényleg valamivel magasabb a honoráriumunk. Természetesen gyermeke előzőleg olcsó tanerőnél tanult, — laikus felfogás szerint az első években ez is jó — és 4-5 évi úgynevezett „tanulds” után mi kinlódhatunk, amíg többé-kevésbé sikerül helyre hozni. Képzhetők, milyen megerőltetett szellemi munkát kell ilyenekkel végeznünk. *Elsősorban*, hogy a belénk vetett bizalmat kiérdemeljük, — *másodsorban*, megmutassuk, milyen eredményt érnek el a növendékek szakavatott pedagógusnál — hogy még a laikus szülőket is meggyőzze, — *harmadszor*, ha nem érünk el feltűnő eredményt, azt mondja a laikus szülő, jó lesz a „koca”-tanító is és elvesztjük a növendékeket. Eredményt minden körülmények között ki kell préselni, még ha kevésbé tehetséges a növendék — végeredményben nem a tehetséges, hanem a tehetetlenségű növendékekből élünk.

Sajátságos jelenség, ha például házivarrónót ajánlanak, előbb látni kívánják, milyen munkát végzett, mert csak akkor van bizalom — azonban a zenetanításnál a legtöbb szülő megelégszik azzal, ha azt hallja, hogy ismerőseinek lánya vagy rokona rábízta gyermeke nevelését (sokszor elnevelését) valakire. Legjobb esetben megkérdi a szülő: „fog tudni a gyermekem?” és ha rá felel, hogy igen, — kész a megállapodás.

Sajnos, a dilettáns zenetanító, kinek tulajdonképpen más a foglalkozása, nemcsak ront a zenekultúrán, hanem veszélyezteti a megélhetésünket. Számszerűleg veszi el a növendékeket és letéri a honoráriumokat. Kiváltképp a mai nehéz viszonyok mellett, ha már a szülő rászánja magát arra, hogy taníttassa gyermekét, — sok esetben a költséget az anyáknak kell megtakarítani — de nem a huszárából, hanem a leves árából —, képzeltető mennyi van előírányozva... fontos, hogy olcsó legyen...

Magam is sok példával tudnék szolgálni: nyugdíjas urak vagy azok feleségei — akik ifjúkori zenetanulmányaikat gyümölcsöztetik — egyetemi hallgatók, kisasszonykák, akik talán 2-3 évig tanultak, vagy tanulnak hangszert, középiskolai (más szakos) tanárok tanítanak.

Ez nagyon visszáss helyzet és antiszociális, hogy biztos állásban levő (vagy nyugdíjas) egyének csupán jövedelemgyarapítás céljából, ebből élő hivatásszerű pedagógusokat megrövidítenek.

Tehát, ha nem dolgoznánk vállvetett erővel, hová jutnánk? — mivelhogy sok az eszkimó és kevés a foka.

Hány tehetség vész így kárba, hogy nem szakember kezébe kerül — dacára annak, hogy a rengeteg laikus zenetanító minden növendékben tehettséget lát, hogy a szülő bizalmát megnyerje —, de eredményt felmutatni, — erről még nem sikerült bizonyosságot szereznünk.

Természetesen a szülő bizalma sokszor megtorpan, ha látja, hogy gyermekét 4-5 évi tanulás után, ha szakavatott tanárhoz kerül, előlrol kell kezdeni tanítani. Most kérdem, ki jön ki rosszból: a szülő vagy a tanár? Nézetem szerint mind a kettő, mert a szülő tömördek pénzt dobott ki, a tanár pedig egy elrontott növendéket kapott, akivel sokszorosan több idegencsoló munkát kell végezni, mint egy kezdő növendékkel, akit a legjobb a tudása szerint, a tanult pedagógiai módszer szerint és saját tapasztalatait alkalmazva, a helyes utra terel.

Ugy hiszem, hogy *testületileg* több eredményt lehetne ebben az ügyben elérni, gondolom, hogy erre igen alkalmas lenne az Országos Zenész Szövetség. E cél érdekében, valószínű, áldozatra is kész lenne. Ezt előre bocsátva, egy ötletem lenne:

lartson a szövetség úgy a fővárosban, mint a vidéken propagandaelőadásokat a szülők részére — a helyes zenetanításról.

Fuchs Ervin,
zongoratanár.

Városatyá-portrék

Dr. Berecz János

A Tisza Lajos körutnak azon a végefelé eső részén, amely a Demke épületet is magában foglalja, nemrég merengve mondta valakinek dr. Berecz János egyetemi tanár:

Dr. Berecz János

— Látod azt a szemközti ablakot a piaristagimnázium házában? Ott volt az én időmben az ötödik osztály s ha kinéztünk az ablakon, megszűre ellátott a szem pusztaságokra, házromokra, ócska épületekre. Hittem volna akkor, hogy azt a helyet látom, amelyiken egyszer a klinikám fog Isten segítségével diszelegni!

Berecz Jánost mi mindenkor Szeged fiának tekintettük, akárcsak azt a sok délvidéki kis diákot, akik a nagy alföldi metropolis messze földön híres tanintézetébe, a Kegyes Oskolába jöttek tanulni vallásosságot, hazaszeretetet. A kis diákok, jaj, de elszakadtak tőlünk országrészekkel együtt! Sokan tudni se akarnak rólunk, nincs már meg belőlük más, csak az emlékün, a sötétkék kis egyenruhájuk, az eleven zsvajgásuk, küzdelmük a kemény, meg a puha hangzókkal. Berecz János is délvidéki diák volt, mert hyszen küldték ide fiatal magyar tájak is, — úgy tért vissza átmeneti időre, mint kész orvos, hogy aztán egészen hazajöjjön s fiatalon, tudásának és erejének teljességében, élére álljon a legfontosabb klinikának, a nőgyógyászatnak.

Azt hisszük azonban, hogy ha nem is gyökerezének már régebbi szála Szeged talajában, akkor is épp olyan hamar egyik legnépszerűbb emberévé vált volna a városnak, mint így. Mert szinte legendás ez a népszerűség, amint hogy rendkívüli az egész férfi.

Semmelveisz, mikor nevét halhatatlanul írta bele az örök emberiség történetébe, a Berecz-típusra gondolt, ha arról álmodozott, hogy kik és milyenek lesznek az ő utódjai, tanításának végrehajtói. A világ legszentebb dolga az anyaság, abból származik minden, az anya egészsége jelenti a további nemzedékek egészségét. (Ami nem jelenti még az apa szabadosságát.)

Szinte fanatikus szülész és nőorvos Berecz János, aki ott ül félnapokat a vajdó anya mellett, amikor az a problémája, hogy melyiket kell és lehet megmenteni: az anvét-e, vagy a születendő gyermeket? Aztán megmenti mind a kettőt.

Magá az élő jókedély, az emberszeretet, — klinikájának orvosa, azt a ritka valakit áldják benne, aki törődik a munkatársai anyagi jólétével is, szinte rendszeresen juttatva részükre a maga jövedelméből. Aki ismeri a mai világot a mai sokasággal, tudja, hogy ez mit jelent. Mint a fiahordó, úgy viszi magával a doktorait, abból a mélyreható filozófiából indulva ki, hogy a közös munkához közös jókedv, megelégedettség kell.

Nincs mozgalom Szegeden, amelynek megindításakor ne haragváttnak elsősorban az ő nevét. A Piaristadiákok szövetsége voltaképpen az ő eszméje, — egy csöpp hála leróvása a nyolc éven át kapott sok jóért. Amikor pedig a Katolikus Körnek volt elnökre szüksége, az ő személynéke alkalmaságában találkozott minden gondolat.

nem emberi. A Berecz Jánoshoz hasonló egész ember pedig olyan ritkaság, hogy büszkének vagyunk, amiért Szeged a magáénak vallhatja. Hivatása dupla: az életet menti, az egészséget s épp olyan gonddal örködik a lélek egészsége fölött.

Vértes Miksa

Karrierje egyike a legszebb közgazdasági karriereknek, amely itt bontakozott ki valamennyiünk szemelátára. Az utolsó másfél évtized alatt olyan hullámzásokat láthattunk, amelyekhez hasonlókat csak Zola írt meg valamikor, ujabban Glasworthy, generációk történelmét ölelve fel.

Vértés Miksa

Hogyne emelkednék ki törnyommagasságra összehasonlíthatatlanul, a sorból Vértés Miksa, aki ma Szeged közgazdasági életének egyik jelentős faktora s nagystilű kereskedőnek bizonyult minden időben! Mikor a természetes és könnyen megérthető hisztéria leginkább a kereskedelmi osztályt fogta el, ő a legválságosabb helyzetekben is nyugodt tudott maradni. Szörnyű probléma, hogy van-e egyáltalában szerencse, vagy csak a kényelmek használják negatív értelemben, ha ugyanis nem sikerül nekik valami. Mi inkább az utóbbi felfogás felé hajlunk, mert a szerencse talán benne van minden emberben, a felkészültségében, az akaratában, a munkaerejében, a dolog iránt való szeretetében. Résen állani minden pillanatban, hiszen az élet is háboru s ha csak egy perc-re elalszik az őrszem, már mindent veszélyeztethet. Akkor fogni meg a dolgokat, amikor nem szaladhat ki a kézből, — soha előbb a kelleténél és soha elkésve. Azt mondhatnám, hogy a jó újságíró érzékére van szüksége a jó kereskedőnek: mit, mikor, hangban, árnyalatban, másodpercek alatt eldöntve, teljes judíciummal. Ha lapzártakor, hajnali két órakor jön a telefonjelentés, hogy meghalt valami világnagyság, — nincs idő a meditatálásra, azonnal meg kell tudni írni róla a vezércikket, amit soronkint kap ki a kezéből a lap lekésésétől félő szedő.

Mikor elnézem Vértés Miksa állandó egyformán nyugodt arcát, higgadt temperamentumát, nem tudok ennél jobb hasonlatot találni. Aki nem így csinálja, az még mindig a sült galambról szóló hitregén rágódik.

Le nem tagadható értékei révén lett a kereskedelmi és iparkamara osztályelnöke — már pedig kik értékelnének valakit jobban, mint a szakértársak, — s ez az érték állította a kereskedők szövetségének élére, ahol eddig is rengeteg munkát végzett, hasznosat, jót, a modern kor követelményeinek megfelelően. A közgyűlésen jut csak Vértés igazi területhez, hiszen ha baja van az egész magyar közgazdasági életnek, fokozott ez a veszedelem a határvárossá degradált Szegeden. Az ő szene épp olyan izzó, mint a tudása, a munkaszeretete, no, meg a — mondatkonstrukciója.

Le nem tagadható értékei révén lett a kereskedelmi és iparkamara osztályelnöke — már pedig kik értékelnének valakit jobban, mint a szakértársak, — s ez az érték állította a kereskedők szövetségének élére, ahol eddig is rengeteg munkát végzett, hasznosat, jót, a modern kor követelményeinek megfelelően. A közgyűlésen jut csak Vértés igazi területhez, hiszen ha baja van az egész magyar közgazdasági életnek, fokozott ez a veszedelem a határvárossá degradált Szegeden. Az ő szene épp olyan izzó, mint a tudása, a munkaszeretete, no, meg a — mondatkonstrukciója.

Tungsram
Gyöngyfény izzó körték
Összes nagyságokban
eredeti gyári áron.
Csillárok óriási választékban,
kedvező fizetési feltételek mellett is
Fonyó Soma
villanyvilágítási üzletében
Kőrösey uccá 4. 405 Telefon 165.

Kerékpár igazolványba
Kéfényképet 1 P 20 fillért készí
SIMONYI fényképész, Kőrözy Mozával szemben (Jerney-ház).